

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **PhDr. A. L.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. P., advokátom v Ba., proti žalovanému **G.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpeného JUDr. A., advokátkou, v B., **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 20 C 117/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. mája 2011 sp. zn. 17 Co 8/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 11. novembra 2010 č.k. 20 C 117/2010-94 zamietol žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce z 20. mája 2010 a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania 373,07 €. Vychádzal z toho, že žalovaný predpísaným spôsobom dal žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu organizačných zmien. Pred výpoveďou bolo žalobkyni ponúknuté voľné pracovné miesto a po zistení, že nespĺňa kvalifikačné predpoklady pre výučbu anglického jazyka a že iné pracovné miesto zodpovedajúce jej kvalifikácii žalovaný nemá, bola výpoveď prerokovaná s odborovým orgánom. Doručená výpoveď žalobkyni obsahovala zrozumiteľne vymedzený výpovedný dôvod – s odkazom na rozhodnutie o organizačnej zmene č. 228/2010. Dôvodom rozhodnutia o organizačnej zmene bol pokles záujmu o výučbu nemeckého jazyka, ktorý

zabezpečovala aj žalobkyňa, čo zakladalo príčinnú súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobkyne. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. v sume 77,29 eur na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Š. do 3 dní.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 25. mája 2011 sp. zn. 17 Co 8/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p. potvrdil; žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa dal náležité (postačujúce) odpovede na odvolacie námietky v rozhodnutí, odvolací súd sa s nimi stotožnil a preto považoval za správny jeho záver neodôvodnenosti žaloby. Ku konkrétnym odvolacím námietkam (pre úplnosť) odvolací súd uviedol: 1/ pokiaľ ide o spôsob, konkretizácie- výpovede v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, predchádzalo mu rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene z 11. mája 2010 pod č. 228/2010 o znížení jedného pracovného miesta pedagogického zamestnanca a znížení pracovného času u troch pedagogických zamestnancov od 1. septembra 2010. K prerokovaniu došlo 11. mája 2010 za účasti žalobkyne, ktorej bolo ponúknuté pracovné miesto pedagogického zamestnanca v pozícii učiteľa anglického jazyka. Výpovedný dôvod je konkrétny, nezameniteľný s iným dôvodom, ktorému žalobkyňa porozumela o čom má svedčiť jej vyjadrenie k výpovedi založené na čl. 9 súdneho spisu; 2/ k tvrdeniu o skúmaní okolností súdom, ktoré nesúviseli s uplatneným výpovedným dôvodom - zistenie súdu, že žalobkyňa nespĺňa predpoklady pre výkon práce učiteľa anglického jazyka smerovali k posúdeniu hmotnoprávnej podmienky výpovede v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď pre nadbytočnosť, len ak nemá možnosť ho ďalej zamestnávať v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce; žalovaný mal v čase výpovede voľné jedno pracovné miesto učiteľa anglického jazyka; 3/ k uvedeniu „ponukovej“ povinnosti v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce vo výpovedi – z obsahu výpovede z pracovného pomeru nemusí vyplývať splnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľom v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce, postačí, ak splnenie tejto podmienky zamestnávateľ preukáže v súdnom konaní; 4/ k povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať výpoveď so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce - výpoveď danú žalobkyni prerokoval výbor Základnej organizácie OZ PšAV pri G. 20. mája 2010 so záverom, že dôvody výpovede sú objektívne dané, preto ju akceptujú, čo vyplýva z príslušného zápisu. Prerokovanie výpovede, prípadne výsledok prerokovania nemusí byť vo výpovedi uvedený, pre jej platnosť nie je rozhodujúce stanovisko zástupcov

zamestnancov. V ďalšom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa považujúc ho za dostatočne zrozumiteľné a odôvodnené a obmedzil sa na konštatovanie správnosti dôvodov (§ 219 ods. 2 O.s.p.). O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1. O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa podala dovolanie a žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobe vyhovieť. Prípustnosť dovolania odôvodnila tým, že vo veci na odvolacom súde rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa dovolateľky dôvod vo výpovedi z 20. mája 2010 nie je jednoznačne určený (konkretizovaný skutkovými okolnosťami prípadu), ak sa odvoláva len na citáciu časti zákonného ustanovenia (§ 63 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), čo zakladá neplatnosť výpovede. Záver súdov, že žalobkyňa nespĺňa kvalifikačné predpoklady pre poskytnuté miesto učiteľa anglického jazyka korešponduje výpovednému dôvodu v zmysle § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1. Zákonníka práce, čo možno považovať za zmenu výpovedného dôvodu (§ 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce), pre ktorú v zmysle § 61 ods. 2 Zákonníka práce je výpoveď neplatná. Neplatnou je výpoveď aj z dôvodu, že neobsahuje splnenie podmienky podľa § 63 ods. 2 Zákonník práce (ponuku vhodnej práce žalobkyni). Za nesprávny označila záver súdov, že žalovaný ako zamestnávateľ nemal pre žalobkyňu vhodnú prácu zodpovedajúcu jej kvalifikácii, za ktorú nepovažoval jedno voľné miesto učiteľa s aprobáciou anglický jazyk. Žalobkyňa ponúknuté miesto prijala a bola ochotná podrobiť sa predchádzajúcej príprave na jej výkon, čo bránilo platnej výpovedi. V tejto súvislosti poukázala na ustálenú judikatúru (R 15/78) z ktorej (m.i.) vyplýva, že ponuka práce, ktorá zakladá iný výpovedný dôvod, robí výpoveď neplatnou. Dovolaateľka sa až z rozsudku odvolacieho súdu dozvedela, že vo veci (podľa jej názoru) rozhodoval vylúčený sudca JUDr. Ing. J. G., člen odvolacieho senátu 17 Co (§ 237 písm. g/ O.s.p.) v dôsledku objektívnych pochybností zakladajúcich pomer tohto sudcu k veci i k obom účastníkom konania (žalobkyni i žalovanému) z dôvodu, že sudca sa osobne pozná so žalobkyňou i štatutárnou zástupkyňou žalovaného PaedDr. Š. (riaditeľkou), keď počas štúdia jeho dcéry (ukončeného školským rokom 2009/2010) bol členom rady školy, ktorej členkou boli žalobkyňa aj riaditeľka žalovaného. JUDr. Ing. J. G., ako člen rady školy spolupracoval s riaditeľkou žalovaného, ktorá skutočnosť je spôsobilá vzbudiť z objektívneho hľadiska pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danom prípade dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ale takému jeho potvrdzujúcemu rozsudku vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ vecne nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Vzhľadom na to nie je dovolanie žalobkyne podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky,

ktoré vykazujú znaky vád taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo vecné nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len zistenie, že v konaní skutočne došlo k niektorej z taxatívne vymenovaných vád.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až f/ O.s.p. v dovolaní žalobkyňou namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či rozhodoval vo veci vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

V ustanovení § 237 písm. g/ O.s.p. sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré aj samostatne zakladajú procesnú vadu významnú podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a/ rozhodovanie vylúčeným sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným. V danom prípade dospel dovolací súd k záveru, že v konaní nerozhodovali súdy nesprávne obsadené ani vylúčení sudcovia.

1. Nesprávne obsadeným súdom (§ 237 písm. g/ O.s.p.) je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a o nej rozhodnúť. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2008 sp. zn. II. ÚS 136/08). Zákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. So sústavou súdov priamo súvisí príslušnosť súdu na rozhodovanie o veci upravená Občianskym súdnym poriadkom. Nevyhnutným predpokladom toho, aby

účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný.

Príslušnosť súdu ustanovuje zákon, ktorý nepriamo určuje aj osobu zákonného sudcu. Zákonným sudcom je v prípade samosudcu ten sudca, ktorý je právnymi predpismi (vrátane predpisov vnútornej povahy, ako napr. rozvrhom práce v zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) určený tú – ktorú vec prejednať a rozhodnúť; ak má niektorú vec prejednať a rozhodnúť senát príslušného súdu, sú zákonnými sudcami všetci členovia toho senátu, ktorý je rozvrhom práce určený túto vec prejednať a rozhodnúť (viď tiež § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že konanie nie je postihnuté touto vadou, podľa § 237 písm. g/ O.s.p. keďže konanie pred súdom prvého stupňa sa uskutočnilo na miestne a vecne príslušnom Okresnom súde Banská Bystrica, vo veci konala zákonná sudkyňa tohto súdu určená rozvrhom práce tohto súdu na príslušný kalendárny rok. Pokiaľ ide o konanie na odvolacom súde, o odvolaní žalobkyne rozhodoval senát príslušného Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý je nadriadeným odvolacím súdom Okresného súdu Banská Bystrica. Z obsahu zápisnice o vyhlásení rozsudku pred odvolacím súdom z 25. mája 2011 vyplýva, že senát Krajského súdu v Banskej Bystrici 17 Co rozhodoval v zložení predsedníčka senátu JUDr. Z. N., a členovia senátu JUDr. Ing. J. Ga., PhD. a JUDr. D. K., teda v zložení zodpovedajúcom rozvrhu práce tohto krajského súdu na rok 2011.

2. Rozhodovanie vylúčeným sudcom (§ 237 písm. g/ O.s.p.) nastáva v prípadoch, ak u sudcu prejednávajúcho a rozhodujúceho vec (“zákonného sudcu”) existujú preukázateľné zákonom prezumované dôvody v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p.

Vo vyjadrení z 20. júna 2012 sudca JUDr. Ing. J. G., PhD. uviedol, že žalobkyňu a riaditeľku žalovanej pozná z pôsobenia v Rade školy v čase kedy ju navštevovala jeho dcéra, vzťahy k obom charakterizoval ako korektné a výslovne formálne, obmedzujúce sa len na zasadnutia v rade, ktoré zanikli ukončením štúdia jeho dcéry v máji 2010. V čase

rozhodovania odvolacieho súdu (25. máj 2011) už nemal žiaden (ani len formálny) vzťah k žalobkyni alebo k riaditeľke žalovanej, preto sa necítil byť vo veci zaujatý.

Účelom § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednávaniu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď:

1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne – napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť),
2. k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)],
3. k zástupcom účastníkov konania (viď vyššie bod 2.).

Pri posudzovaní okolností, ktoré podľa dovolateľky zakladali dôvod pre vylúčenie sudcu JUDr. Ing. J. G., PhD. z prejednávania a rozhodovania tejto veci vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcov a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Sudcovia sú totiž vo všeobecnosti vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci (len vtedy alebo až vtedy), ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (viď ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p.).

Integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nezávislý a nestranný sudca. Nestrannosť sa definuje spravidla ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti a nadfzrania určitej procesnej strane). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu.

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj

pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska (sudcu, či účastníka), ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Z uvedenej judikatúry ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený

z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

Pri rozhodovaní, či dovolateľkou uvádzané okolnosti prezrádzajú nedostatok nestrannosti sudcu JUDr. Ing. J. G., PhD. (z objektívnych aspektov) a teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky z vyššie citovanej judikatúry EŠLP, ktorá vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Tzv. objektívna nestrannosť sa teda posudzuje nie podľa subjektívneho postoja sudcu, či namietajúceho účastníka ale podľa objektívnych symptómov - rozhodujúca je existencia objektívnych skutočností, ktoré vzbudzujú pochybnosť o jeho nestrannosti v očiach strán a verejnosti (porovnaj I. ÚS 332/08, III. ÚS 158/08).

Skutočnosti, ktoré podľa názoru dovolateľky sú objektívne spôsobilé pochybovať o nezaujatosti sudcu JUDr. Ing. J. G., PhD. sú spájané s účasťou sudcu v rade školy, v čase, kedy túto navštevovala jeho dcéra. Rada školy je orgán školskej samosprávy, ktorá sa skladá aj zo zvolených zástupcov rodičov i pedagogických pracovníkov školy. Zo „Správy o výchovno-vzdelávacej činnosti, jej výsledkoch a podmienkach školy“ (č.l. 134-135 spisu) predloženej dovolateľkou nevyplýva, aby členom rady bola aj riaditeľka žalovaného PaedDr. A. Š.. K tvrdeniu, že zasadnutia rady školy sa zúčastňovala i riaditeľka žalovaného, je potrebné uviesť, že uvedená okolnosť nebola ničím preukázaná. Pokiaľ by sa napriek tomu riaditeľka žalovaného osobne poznala s JUDr. Ing. J. G., PhD. práve (len) z jeho činnosti v samosprávnom orgáne (rady školy) bez ďalšieho takto označený vzťah neindikuje svojím charakterom vzťah sudcu k účastníkovi konania (k žalovanému ale ani k žalobkyni) na ktorý dopadá ustanovenie § 14 ods. 1 O.s.p. (viď vyššie), a pre ktorý by bola odôvodnená obava pochybovať o nezaujatosti sudcu.

Vychádzajúc z uvedených hľadísk Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil naplnenie predpokladov v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. zakladajúcich pochybnosti o nezaujatosti

sudcu JUDr. Ing. J. G., PhD. a teda ani existenciu dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

3. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľka spochybňuje správnosť vecnej stránky rozsudku odvolacieho súdu (správnosť právnych záverov, pokiaľ ide o posúdenie platnosti výpovede z pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce) a zastáva názor, že odvolací súd nerozhodol správne, keď rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Z obsahového hľadiska ide o námietku, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie; samo nesprávne právne posúdenie veci nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. a prípustnosť dovolania nezakladá. Názor, že nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p., je zastávaný všetkými senátmi občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad rozhodnutia tohto súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Keďže prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ani opodstatnenosťou tých dovolacích námietok, ktorými dovolateľka spochybňovala správnosť skutkových a právnych záverov odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. júla 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová